

Елена. (Презь полуотворената врата слуша)
Какво съмъ ѝ потрѣбвала пъкъ на тази! (Затваря вратата недоволна).

(Въ мълчание слуша)

III.

(Влиза г-жа Дробова. Ржкува се).

Дробова. Тръгнахъ за кино, пъкъ ми дойде на умъ да те поканя, не ли?

Елена. Нѣма да ходя тази вечеръ.

Дробова. Какво? Нѣщо си неразположена? . . Да не ти прѣча, не ли?

Елена. Какво ще ми пречишъ?

Дробова. Да бѣше дошла, щѣхъ да ти кажа нѣщо, не ли?

Елена. Че кажи го сега. . .

Дробова. Тогазъ на кратко. да не закъснѣя, не ли? Ти знаешъ, че те обичамъ като сестра не ли? Пъкъ и мене ми глождятъ царвулитъ, та рекохъ, не ли. . .

Елена. Пакъ ли?

Дробова. Тоя пжтъ се говори за художника.

Елена. И за него ли?

Дробова. И да чуешъ какви приказки. не ли? Пъкъ да е отъ нѣкоя, не ли, която не ли? . .

Елена. Сигоръ, секретаршата.

Дробова. Позна я. Тя, на която мжжътъ ѝ е като лъвъ, не ли? Води я въ дипломатическия свѣтъ, не ли—и пакъ недоволна. Ето това азъ наричамъ развратъ, не ли?

Елена. Да!

Дробова. Именно, не ли? Насъ никой